

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 helyben házhoz
 Egész évre 8 ft.
 Fél évre 4
 Negyed évre 2
 Hirdetéseket és nyilvántartási közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt árgyűzők szerint számít.
 Kiadó hivatal:
Nadasch, Muzsik és Partics
 könyv- és könyvnyomtatás egy városi épületben, hová az előfizetések és hirdetések küldendők.

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és SZÉPIRODALMI KÖZLÖNY.

ELŐFIZETÉSI DÍJ.
 helyben házhoz
 Egész évre 8 ft.
 Fél évre 4
 Negyed évre 2
 Hirdetéseket naponta számra a foyarosi valamint minden nagyobb kiadónál hirdetési díjak elvállalnak.
 Szerkesztőségi iroda:
 Sölet-utca és a csendes-utca sarkán, Hofeneder-felé házában hová minden a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.
 Helyesbítések levelezőnek fordítandók. E. Keszlernek nap. adatk. 4. sz. 2.

Megjelenik minden héten kétszer: Vasárnap és Csütörtökön.
 Egyes szám ára: 10 krajczár.
 Szerkesztővel értekezhetni: naponta délelőtt 11 órától 12-ig.
 Minden csütörtöki számhoz egy félvitre terjedő könyvvalakjában nyomott „regény-csarnok” csatolattal mellékel gyantát.

Arany János emlékrünnepén
 Bécsben 1882. október 31-én a „Wissenschaftlicher Club” felkérés-terében, **Heksch Sándor Ferencz**, a bécsi magyar önképző- és társalgó-segély egylet elnöke által tartott zárbeszéd.

Tisztelt gyülekezet!
 Kedves honfitársaim!

Magasztan indokból látjuk ma másodikban egyesítve azon két magyar együletet, melynek hivatása karöltve járni el mindenben a mi arra alkalmas a bécsi magyarság összetartását a világ színe előtt manifestálni.

A mai ünnepnek, melynek befejező részéhez értünk, a gyásznak volt szentelve, meghatottan sajnáljuk, miszerint oly hatalmas szellemi harcoknak is, a milyen Arany volt, le kelle róni a változhatlan világrend és természetörvénynek adóját, és pedig oly korban, mely e mindegyikünkre nézve kikerülhetlen esemény elodázását jogosan hagyja meg remélni.

Hamvadó testét a föld takarja, mely külbőség nélkül hantol be mindenkit előbb-utóbb, de lelke él örökké műveiben és elég erővel bír még századokra kihavá, az utókor nemzedékeibe is új lelkesülést ölteni.

Ez oka annak is, hogy azt mondhatom jogosan e helyen, miszerint a mai ünnepély a gyász lerovása után a lelkesedés ünnepe is volt.

Lelkesültünk az egetéző szellem példáján és újra büszkeség tölti el lelkünket, oly nemzet tagjai lenni, mely kebeléből Petöfi-ket, Toldi-akat, Aranyokat szül, eltekintve többi nagyjainak hosszú sorától.

Igen! kedves hallgatóim, büszke lehet mindenki, a kit azon föld szült, mely a Kárpát bér-

ceitől az Adriáig, a Tisza forrásaitól Dévényig ér, és pedig nem ok nélkül büszke.

Tekintsünk csak magunk körül és még ez idegen földön is mindenütt a magyar történelem nyomaira találunk. A „Kärnthnerstrasse” 14 szám bazárház helyén állott a hajdani „nyulak háza” elfelejthetetlen nagy Mátyás királyunk halálzási helye, a külső sorompót, melyet most „Limenwall”-nak neveznek, nem a fogyasztási adó tekintetéből emelték, hanem Beresényi győzedelmes előre száguldó lovassága ellen védvül és csak utólag bekéőbb időkben nyerte az állam jövedelmeinek szolgáló rendeltetést.

Az István-templom külső oldalán álló szószékéről hirdeté a Szerem-Ujlaki franciskánus Kapisztrán János, nagy Hunyadi barátja, a keresztshadat. Mindjárt ha az alsó-ausztriai határt átlépjük, viágtörténelmileg századokra döntően kiható események színhelye emlékeztet a magyar nép hatalmas multja és állami létjogára.

Most készülnek Ausztriában a Habsburg-ház megalapítása 600-ik évnapja ünnepelésére, mely 1882. december hó 27-ére esik. Méltányos tehát általánosan megemlékezni arról, miszerint ez kizárólag is egy négy évtől előbb megessett tény által lett lehetővé; az 1278. évi augusztus 26-án vívott marchfeldi csata által, melyben László magyar király 16.000 Kún lovasi és 40.000 magyarjaival döntő a győzelmet Rudolf ellen. Ép úgy mint Arnulph idejében az Árpád allatt bejött magyar menté meg a germán világot a szlavizálás veszélyétől szinte egy marchfeldi csatában, ezuttal is a magyar menté meg a német birodalmat és alapítá-

gyuttal a Habsburg-Dynastia fenállhatóságának lehetőségét.

Ezen két történelmi tényt jó most — és ily a magyar nemzet büszkeségét jogosan emelő perczben — felemlíteni és az igazságnak tért nyitni akkor, midon épen onnan agyarkodnak leginkább reánk, a hol egy perczig sem volna szabad elfelejteni mit köszönnek nekünk.

Az első marchfeldi csata nélkül van ma nagyszlav birodalom az Oderától a Bosporusig, egyesítve egy iránsvélv és talán egy óttár körül, a második marchfeldi csata nélkül pedig sikerül a hatalmas és orozlán vitézségű Ottakárnak az, a mi közel négy száz évvel előbb Maraháni elodjének hiusult, mindkét esetben pedig a magyarok közbevetése nélkül a nemetségnek, mint nagy nemzetnek, még nyoma nincs már ma. Szellemi herosunk elötlünk, — szent emlékeiél helyén találom ezt felemlíteni. Neki a magyarság nyelve, os szellemi, sajtáságai mind anyai szentély volt, meiyet őrzött, mint a vesztai tüzet, és ez tevé nagygyá és népserűvé őt, ki oly szerényen meglázodott, hogy személyesen vajmi kevesen ösmerték; tartuk mi is szentül mindazt, a mit dico példánk tartott annak, és történelmi nagy hivatásunk teljesítésében még a második évezredet is be fogjuk tölteni, becsülvé és elismerve Európa művelt nepei által, mely nép-család egyik legmúltóbb tagját fogjuk képezni.

Mit tettétek koronás fonk a kiegészé után az újjászült magyar állam pénzere jelgélü? „Bizalmam az osi erényben.” E bizalomhoz csatlakozunk mi is, de tartuk fenn az osi erényt is — akkor be fog teljesedni az, a mit

A „ZOMBOR és VIDÉKE” TÁRCZÁJA.

Szerb népköltemény.
 Murat császár Koszovót ellepte,
 Irótlát a kezébe vette,
 Levelet ír, s küldi hamarjába,
 Lázár knézhez Krusvacez várába.
 „Hallod-e te szerbek koronája,
 Az nem lelet, de hát nem is járja,
 Hogy egy földön két ur parancsoljon,
 Hogy egy rájok két urnak adozzon.”
 Egymás mellett ketten meg nem terünk,
 Egymás elől pedig ki nem térünk:
 Add fel tehát legott minden várad,
 S küld az adót a mi helyöty nárad.
 Ha nem teszed, pattanj fel a löra,
 Sergeidél jöj ki Koszovora,
 Kettök között hogy a kard ütlen,
 Kettök közül ki haljon ki eljen!”
 Hogy Lázár a levelet felbontja,
 Két szeméből süri könyvet ontja,
 Hírnökeit hívja maga elé
 S küldi őket minden irány felé,
 Kik a néphez jó uruk nevében,
 Szivinditon szólnak ekepen:
 „A ki szerb, és szeriök sarjadéka,
 Szerbek vére s szerbek ivadéka
 S nem jelen meg Koszovó mezőjén,
 Ne teremjen zold fü legelőjén,
 Keze után a buza ne keljen,
 Magzatokat sohsem neveljen,
 Szölgerezed ne éktise hegyét,
 Rozsda egye minden nemzetségét!”

Emlékeim. SZILASI ZSIGMONDTÓL.

Montesquien szerint a nokkal való társalgás rontja az erkölcsöket, — de nemesti az izlést, — s bár én nem osztozom e nagy tudós nézetét egész teljességében, mert képelek viszonyokat, körülményeket, a melyek között a nő izlést, erkölcsöt megront, — de tagadhatlan az emberi érzések nemesbülésének el nem vitázható befolyása.

II.
 Ilyenmü szemlelődések között foglaltam el egyik szögletet ama fényes salonnak, mely a rendez-vous-nak színhelyei lett kismelnye, fölmentem néhány lépcsőre, s az oszlophoz támaszkodva, mely félig elfodott, — bannultam az emberi teremtények e csodás tomeget, mely alattam mozgott, e minden színd dominok, tarka öltözötek oly látványt képeztek, mely semmi emberhez nem hasonlított, a zene szolt s e különös vegyülek oly sajátágosan forgott az orchestrum hangjaival, — a megkezdett tancz által fölvert por a csillár halvány fényében pedig még csak emelte zavaromat, — a melodiák majd edesbús, majd szenvedélyt kelto accordjai csak türelmetlenebbé tettek maganyomat, — mely egyebkor talán az ily alkalom kellékének jelentkezett, maskor el tudtam merengeni egy szép leanyok félenk tekinteten, — el tudtam gondolkodni a fiatal rozsnak megnyöli szirmain, — ma valami különös érzés vert rajtam erőt, mely figyelmemet egészen más irányba terelte. Szepl, fényes bali toillettek, — tudnókoi királynei a parquettnek vonultak végig előttem, s ahg tagadhatom, hogy szivem nem egyszer dobogott fel, ha látni véltem azt, kinek kedveirt vágyok, s nem egyszer szorult meg bennem a félelem és kétely — ha vajlon eljön-e?
 Mint a csokrok — ugy találkoznak itt a nők a virágok buvos illatával, mikor a gyertyák sugátoznak, mikor az egyik kecsével s bájjával versenyei kel a többiekkel, — mintha éreznek ama kellemes szűkséget, hogy eszménket a nokkal kicseréljük, mintha most erősödnék meg bennünk a hit, hogy igazan szorokozni csak notárságban lehet, — mert hiába! csakis a két csemixtumában találjuk kitejvezve a társalgást, — mert na ezt nők vezetnek, — pusztá fecsegése válhatik, ha pedig csupa tudósok vinnek a szót, — epoly szaraz, — talán értekezésnek bealó discursus volna az egész eszméletkezre; mi szebb tehát, ha e két nem választott embereit kicseréljük egymás mellé, s mi nagyobb dicséretet mondhatunk a nőnek, allitva, hogy a szellemes nő sokszor talán a szellemes férfi eles látású tekünetek, s a mód, melybe az ily szellemi zene eienk táruul, — az alak, melybe szavainkat öltöztetjük, — ez a szerfelettel nehez művészet, — mely a „finom társalgás” neven oly ismeretes ugyan, de oly kevesek fényföldalát képezi.
 Ahg hogy a tömkelegbe tevedt tekintetem egy pillanatig is pihent volna, — vallamat könnyü erintes talája.
 Jó estét, monsieur szólt meg a maszk, kinek csengo hangjáról a reg várt vendégre ismertem.
 Isten hozta asszonyom! igazan pompás gondolat volt, — mondhatom, hogy e helyen találkoztunk, hiszen tudja, én régi barátja vagyok az álarcos báloknak, — az a kellemes ingerlo kétely, mely szemünkkel nyitkoz elfogja, — az a sokszor ki nem deríthető homály-

előbb eseteltem és a mi nemzetünk nagy halottja előtt is lebegett lelkesítőleg.

Oly epokokra, mint a milyeket Arany zengett el, csak az lelkesülhet, a ki nemzete jövőjében bizik és a multak tükrében mutatja neki azt akkor, mikor még az ország neve is az államok sorából ki volt törölve.

Ez a csüggedetlen lelkesülés legyen örökségünk, akkor leszünk méltó utódai magasztos példaképünknek.

Aldott legyen nagy hazánkfia emléke mindörökké!

Értsük meg egymást!

(Válaszul t. Popovits Döme urnak.)

Nem ringatom magamat ama hitben, hogy minden mi kezomból kikerül, egészen tökéletes; de kétségbe vonni nem engedem azt, hogy a tökéletesség megközelíteni vágytam. E hitben adtam ki a „Rigomézi dalokat.” Popovits Döme ur sietett kiabrándítani; mennyiben sikerült neki ez, megmondom a válasz végén.

Midőn a „Zombor és Vidéké”-ben megindult Popovits ur ismertetése, titkos öröm rezdült meg szívemben, mert hittem, hogy Popovits ur mint szerb anyanyelvű, író s költő hírében álló egyén, hivatott ismertetője lesz szerény művecsémnek, bár nem tagadom, hogy az a Jupiter tonanszertü bekezdés kissé megijesztett. A második cikkre örömmel eltűnt, mert be kellett látnom, hogy a vélt hivatott ismertető helyett gunyosan akadékoskodó bírái oly munkát, melyet alaposan tanulmányozni ideje, úgy látszik, nem volt. Olvastam a többi két cikket is; ezekben folytatja Popovits ur gáncsoskodó észrevételeit, melyeket végtelül megédesít az elismerés egy kis levélkéjével.

Gondolkoztam feleljek-e oly hangra, minőt használt Popovits ur s bizonyára nem felelek, ha hallgatásomat épen Popovits ur nem magyarázná a maga javára. Így azonban felelek s pontról-pontra higgyszem kifogásainak igaztalanúságát, lélektanjának helytelen ségét s a dalok irányában való elfogultságát kimutatni s bebizonyítani.

Mindennek előtt kijelentem, hogy a legjobb akarat mellett sem osztozom ama fel fogásában, mely szerint az eredeti rimtelene verseket magyar rimes sorokban kellett volna átültetnem. Az akadémikusokkal tartok ha sok egyebért nem, hát csak azért, mert azon esetben eredeti irtam volna, melynek tárgya a szerb történelméből van véve. Így azonban mind a szellem, mind a köntös lehetőleg vissza van adva. Nem tudom, hogyha valaki Arany Toldiját szerb rimtelene sorokban jelentené meg, mennyiben járna közel az igazsághoz? Ennek előbeszátása után vegyük egyenként a kifogásolt pontokat.

„Istenemre hű vitézem Lázár!” (Oj Boga ti vjeran slugo Lazo.) Popovits ur így szerinte volna ha fordítom: „Ugyan kérlek hű vitézem Lázár!” Ha ezt akarta volna a dalnok, akkor így énekelte volna: „Oj molim te vjeran slugo Lazo.” Külön-

ben ha valaki különös eredeti kifejezés az „Oj boga ti”, „Oj boga mi”, ép oly különös eredeti, szélbéli-hosszban használt eme magyar kifejezés is: istenemre, istenedre. „Ugyan kérlek”-kel szolgálhoz, vitézéhez egy császár sem beszélt, sem beszél.

„Vedd kegyesen szárom szavaimat.” (Voljan budj care na besedi.) Popovits ur szerint így kellett volna: „Teljék kedved az ilyen beszédben” vagy „Beszélj uram, a mint kedved tartja”, vagy „Beszélj szívéd eredménye szerint.” Azonban mint Popovits ur akarja, úgy az igazság nem engedi. Popovits ur lázas fantáziája nem vette észre, hogy itt ismét a szolga beszél, ki mondandó szavait evvel meenteni akarja. És különben csak a szolga nem mondhatja császárnak, hogy beszéljen szíve eredménye szerint. Így fogta fel különben a német fordító is: „Nicht ungnädig, car, nimn meine Worte.”

„Vagy a pénz van-e fogyatékán?” (Al ti jmalo goljemma blaga?) Popovits ur azt mondja ez annyit „Vagy kevés-e a rengeteg kincséd?” Hoho! egy kissé sok ez. Valószínűség nincs benne, hogy a császár szolgáját kérdezi vagy kevés a rengeteg kincséd. Lázárnak a zetai közönműnek rengeteg kincse nem is lehetett. A német fordító is így adta vissza: „Oder hast des Geldes Du zu wenig?” A „blago”-nak nemcsak kincs az értelme.

„Engem szárom nosítani nem óhajtsz.” (Mene care ne kće oženiti.) Popovits ur szerint így kellett volna: „Engem megnosítani nem akartál.” De ha így tettem volna, hogyan lehetett volna kiegészíteni: „Ifjuságom s szép koromban mostan” rákövetkező sorral. A magyar a jelen alakját az idő tartossága tekintetében a mult helyett igen helyesen használja. A német fordító e sort megelőző s követő sorával így adta vissza: „Ich allein darf mir nicht Gunst erwerben, noch mit einer lieben Frau vermählen, jetzt in meiner Jugendblüth und Schöne.”

„A ki közel ülhet trónusomhoz.” (Koji će mi sjesti uz koleno.) Popovits ur ezt így magyarázza: „Ki legközelebb fog állni hozzám, ki legközelebbi közvetlenségemben lesz.” Hanem messze jár az igazságtól; szórul-szóra: a ki fog ülni térdenhez, az pedig nem más, mint a kivel felségének megsértése nélkül ülhet s mint a vers további folytatásában van „és a kívül hűs bort hörgölgethet.” A VIII. énekben hol Lázár asztalához ültet nagyjait, az van: Jobb oldalra az öreg Jug-Bogdánt Baloldalra Brankovics Vukot. Határozottan a rang van érte. Különben „sediti” soha nem jelenti: állni. A német fordító az előző sorral így adja vissza: „Und für mich anständig wackre Freunde, so die Nächsten mir am Thron sein können.”

„Indítsad meg a czukrot, pálinkát” (Ti navali secer i rakiju) Popovits ur szerint ennyi: „Szoldáld fel a czukrot s a pálinkát. „Navaliti” soha sem tesz felszolgálni. Lázárnak itt olyan feladata volt, mint a házigazda helyettesnek biztatni egyenek, igyanak, s nekik töltögetni. Jelenben is a bujdosó poharzásnál a miszó „indíts meg.” A szerb töltés helyett használja „navalimu”; ámde a „töltés”-t a czukor miatt nem használhattam s azért vettem az általánosabb „indíts” szót. Bizonyára tömördek czukrot s pálinkát tettek a vendégek élére,

ha azt a célt, miért a vacsorára meghívták, elérni akarták.

„Es közsönted öreg Jug-Bogdánra.” (Pokljone staru Jug-Bogdanu.) Popovits ur szerint: „Add ajándékba öreg Jug-Bogdánnak.” Nem hiszem, hogy az alábbvaló vérü Lázár a fejedelmi vérü Jugnak ajándékozhatja a czár poharát. De tegyük, hogy ezt akarta a dalnok kifejezni; ez esetben nincs semmit sem Lázárnak megköszönni, hisz a serleg a császáré. Öreg Jug-Bogdán czári ajándékért csak nem Lázárnak, a szolgának lesz leteleleztette? Itt a ráköszönés megítéző volta van kifejezve, mit megköszönni az öreg Jug nem tud másképp, minthogy kiolvassa a szent könyvből, hogy Milicija Lázárnak van rendelve.

„De nem letek, nyomott sem vesztettek.” (Ni dobiše, ni šta izgubiše.) Popovits ur szerint: „Vad nem etjettek, de mit sem is vesztettek.” Az első mondatot érteni lehet, de a másikat nem. De hát mit is nem vesztettek? Vadat, tarisnyát, kulacsot? Szó szerint fordítva: „Nem nyertek, és semmit sem vesztettek.” Hogy ez vadászatról mire célozhat, nem tudom, de én a vadra és nyomára értem. Egész nap jártam, keltem, de még nyomára sem lettem; szokás-mondás!

„Jobbág” szóval utalni akartam, hogy a török hódoltság előtt is volt a szerbek között véres különbség. Leghelyesebb lett volna „alattvaló”-val fordítani, de a szóval bajos a boldogulás e sorban. Különben nálunk, ha nem családok alattvalói hódolat helyett, aligha nem jobbágji hódolatot használnak, pedig hát arról jelenben szó sem lehet.

„Névnapot ül szerbek knéze Lázár” helyett: „Miséti, istényi szolgálatot tart” rendelé Popovits ur, de szörnyen nevétségess lenne Lázár császár, midőn isteni szolgálatot tart, hogy borozzon nagyjaival, azokat asztalához ültesse. Svečárját tartotta vagy ülte Amok proféta névnapját s arra meghívta országa nagyjait s patriarcalisan borozgatott velök. Lehet azonban, hogy olyan istényi szolgálat is van, hol borozgatnak az arra megjelenők.

„Krusovácban, fényes székhelyében.” Fényes helyett: „kies”, „kedves”, „gyönyörűt” ajánl, mert hát „skrovito” nem fényes. De nem ám; hanem tettessz volna nézni Karadzsi népdalai 198. oldalát, ott azt találja: „U Krusevcu, šancu šarenome”, itt „skrovito”-ról szó sincs. Ott is talál tehát kifogásolni valót, hol nincsen épen oka arra.

„Nem jól esik read tekintenem.” (Zazor mene u te pogledati.) Popovits ur ezt így akarta volna: „szemeslütve nézek read”; „szégyenlem magamat read nézni”; „nem vagyok méltó, hogy read nézzék.” Szegény Milica császárné! Neked Popovits ur szégyenretet tulajdonit, midőn neheztelsz. Te a fejedelmi vérü, nem vagy méltó, hogy a szegény Lázárna nézz; te egy megtört, alázatos lélek vagy, ki meg sem jelenhet a czári tanácsban, ki föl sem is számíthatod, mily emlékeket emeltek maguknak a Nemanjak, ki nem is mondhattak Lázárnak. „Te maradván trónuk örökében, összegyűjtesz kincset garmadában. De nem építs sehol sem emléket; hisz nem te mondd: „Ime a kincs nem használ mi nekünk, sem egészség, sem lelkünk javára. Nem minékünk és nem mieinknek.” Es mily apodictica mondja Popovits ur, persze, mert nyelvészkedik s Karadzsi 175. lapján ott találja zazor-reprehensio. Ha azonban a szemrehányás a szeméremmel egy, úgy Popovits urnak igaz van!

Radics György.

(Folyt. köv.)

H I B E K.

Chobot Ferencz szabadkai gymnáziumi tanár e hó 6-án 37 éves korában elhunyt.

Jótekönyvezeti sorsjáték. A nagy-kanizsai Kisdénevelő Egyesület” ovidának berendezése és biztosítása czéljából felsőbb engedéllyel ezüst sorsjátékot rendez, tonyeremény 1000 ftt. értékű 12 személyre való ezüst asztali készlet, 303 nyeremény van 5000 ft. összeg ért. egy sorsjegy ára 50 kr. Huzás 1882 decz. 31-én lesz hatóság ellenőrzés mellett. A humanus czélna való törekvésé méltányolva, a nemesszívú emberbarátok szives pártfogásába ajánljuk. Sorsjegyek kaphatók minden postahivatalban, lottogyűjtökben, vasuti- s gőzhajózási állomásokon sat. A fobb nyeremények decz. 1-ig Budapestben Benedek Gábor és Társa hatvani utcazi ékszerészeti kirakatában, azontal Nagy-Kanizsán Milhofer Testvéreknel lesz közszemlére kitéve.

Falczione Lőrincz derek polgártársunk ismét újvél jelét adta nemes emberbaráti érzelmének. Gyűjtővél kezében, az első nap hatvan forintot teremtett össze a túli arvizkarosultak részére; miután a gyűjtést folytatni, megkérjük, hogy a jótekönyvezetára szép eredményt fog létrehozni.

— r.

nak mélabus sötétsége, — melyet csak a szép szemek tudnak oly büjölő fényvel körülövezni, — az nekem kimondhatatlan gyönyört szerez, én képes vagyok egy érdekes maszk . . .

. . . Nos mire képes?

Jaj, engeden meg nagysám, de hisz kérdéssel zavarba hoz, — ha nem tesz figyelmes, — talán elmondtam volna megjelenése első pillanatának hatása alatt kéjgölyv érzetemet, — de így? Nem mondhatok semmit, mert ha közbeszólása nem emlékeztet arra, hogy mai estennek központját ön képezi, — bizonyára megfeledekzem erről, — mivel állók szemben, — megfeledekve magamról, — és kifecségek önnek mindent, — a mit különben nem szoktam. De hisz nem is azért jöttünk mi ma ide, hogy önnek egy álarcos bál elveiről előadást tartsak, — mi és nagyon helyesen, e nagy és zajos világba csak azért jöttünk, hogy abban magunknak külön világot alkotva, — csendjének titokteljes magányát élvezzük; vonuljunk vissza egy félreeső helyre, — nezz csak ott a tulodafon gyönyörű kis lugast alkototta, figyelmes rendezőség, — ki masznak lehetett az szánuva, mint azon vendégeknek, kiknek találkozása olyan, mint a miénk?

Karon fogva szép urnómet, mint ki szárnyra kel, — úgy jöttünk a szép berek sűrű lombjainak titokzatos árnya alá.

Szép volt ez asszony, nagyon szép, hatalmas és özvegy; három olyan tulajdonság, — melyeknek egy helyen történt egyesülése alig csáberó arra nézve, ki e három

tulajdonságuk külön-külön is nagy hódolója; és különösen ma olyan rendkívül szépek tartottam, — a fényes toilette, — melybe épűgy az izlés, — mint ama külső hatásra is nem kevés gond fordítottot — az álarczon keresztül ragyogó szemeknek majd álomba ringató édes melandholója, majd öröngömbö, ejtő lángra koromfekete fűrtjeinek költői rendtelenségbe — vállaira hulló disharmonijára, magásra nyitl homloka, örökmosolyra nyitl ajkai mintha eszméletemtől fosztottak volna meg, — sokszor úgy éreztem magam.

Ilyen szépek meg sohse találottam egy bátermet, mint ma! Hiába a rózsás lágusok kabító illata, ha egyedül ér benünk, — álomra hajl, — ha azonban tarasággal levezzük a virágos kertet, úgy érezzük, mintha az illat árja töltene be az egész levegőt, melyben minden olyan élde, olyan bájteli; telelünk mindent, — s csak egyet tudunk, — hogy az élet, — mely oly sok buval vegyített örömet nyújt az embereknek, — mégis szép, — szebb, mint a miot megérdemelnék.

Milyen sajtáságos mégis az emberi élet, — inly gyonyorúsággal legetjük szemünket e tarka látványon, — mennyire felületli velünk egy szép nő bájos mosolya, — vagy egy ismeretlen álarcos bizalmat gerjesztő tekintete az egész kép mulandóságát, — mintha nem is éreznök, tudnók azt, hogy a holnap ismét csak a valóság szomorú ösvényére vezet bennünket, — mintha efilelejt-hetűnk azt, hogy holnap ismét csak emberek leszünk.

(Folyt. köv.)

Seszler Cornél szabadkai lakos nevét »Sziklai«-ra változtatta.

Akinek hatszáz felesége volt. Nyugat-Afrikából Omuru király halálát jelentik. Ennek az afrikai uralkodónak mint monadják, hétszáz felesége volt. — Kilencvenöt gyermeknek volt atyja; ezek közül hetvenhét még életben van. — Legidősebb fiának négyszáz felesége volt.

A budapest-zimonyi vasút budapest-szabadkai részére és kiskőrös-kalocsai szárnyvonala számára menetrendet kiadtták. E szerint Bpestről Szabadkára naponta egy személy és vegyesvonat fog indulni, ugy szintén Szabadkáról Bpestre is. A személyvonat reggeli 9 óra és 10 perczor indul el, és 4 óra 20 perczor d. u. érkezik Szabadkára, onnan pedig 10 óra 20 perczor d. u. érkezik Bpestre. — A vegyesvonat 8 ó. 6. 10. p. indul Bpestről s 4 ó. 53 p. reggel érkezik Szabadkára; onnét pedig 11 ó. 35 p. indul el és 6. ó. 58 p. reggel érkezik Budapestre.

György Károly apatini néptanító eljegyezte magát a bájós és szeretetre méltó Schváb Gizella kisaszonyot. Gratulálunk!

Garibaldi végrendeletét október 25-én bontották föl övegye és számos barátja jelenlétében. A végrendelet levélhorítékban volt öt pecséttel lepecsételve; rajta a következő angol felírás: Overcome evil by good (a rossz jóval viszonyod). Az okmány 1881. júl. 13-án kelt szept. 9-iki főkövrendeleettel van ellátva. Határozati tisztán vagyoniak, kivéve a 12. pont, mely így hangzik: Testem Kaprerán fíral elégetendő, még pedig ama helyen, melyet vasrudal jelöltem meg. Hanvaimból egy kevés egy gránit urnába teendő, s gyermekeim sírjában helyezőndő el ott, hol az akácza áll. Holtestemen a város ign legyen, fejem északra, lábaim a vasrud felé teendő, az arcz pedig födetlen maradjon. Elhunytom sem a szindikussal, sem bárki mással ne közöltessek, mielőtt holtestem elégetése be nem fejeztetett.

Százhuszezer forintos kutyá. A Wellington lovardányok Knightsbridge külvárosban Londonban most igen érdekes kiállítás látható. Csúpán csak szentbernahtyei eb van ott 250, 22 osztályban. Az első díjat egy óriási bernahthy eb nyerte, neve Save. Az ebet tulajdonosa nem akarja eladni, noha már 10,000 font sterlinget (120,000 forintot) ígérték érte. A bernahthyi kutyák rövidszőrűek; csak lábán alján hosszabb a szőr. Ez az igazi nemes faj és nem a hosszuszőrű, mely tulajdonképen nem is odaváló származása és sokkal kevésbé alkalmazható a hoban.

Megszökött az esküvő után. A west-minszteri rendőrség előtt Vincenz F. egykori hadnagy panaszt jelentett a fiatal neje ellen, ki hirtelen megszökött. Vincenz fiatal nejevel épen Croydonból jött az esküvőről és a Viktoria állomásnál még reggelizett vele. Ekkor neje azt mondta, hogy podgyása után akar nézni és azt férje szállására küldeni. De férjét ott hagyta a faképenél. A szegény elhagyatott férj most fűző-faloz fordul és a nagy szomorúság mellé még ki is kaczagjak. A nő ugyanis színes volt és csak gyermekeinek, kit szíve alatt hordoz, akart nevet szerzeni és e gyermekek apjával, egy fiatal diákkal, állott odébb.

A koldus és kutyája. Mult hó 27-dikén Debreczenben, az ugynevezett czepléd-utczai temetőben egy férfi koldusnak piszkos és avult rongyokba burkolt hulláját látták. Mellette egy fekete szőrű ratler kutyá feküdt, melyet aig tudtak a hulla mellől eltávolítani s ugy látszik, mag élt, ez volt egyedüli támasza, kiscserje a szegény agg koldusnak. A koldus 60 éves lehetett s azon a vidéken senki sem ismeri. Hulláját a boncolás megkezdése után, minthogy kulerország nyomait nem főztek föl rajta, eltemették.

Parbj tanár és tanítvány közt. A bécsi születési körödon történt ez a mulatságos eset. Egy amerikai orvos-tanárhallgató részt vett egy születési operacionál és az a szerencsétlenség történt meg vele, hogy a születendő gyermek karján sérülést ejtett. Az orvos-tanárhallgató azóta nem mutatkozott a körödon; ez az eset valahogy tudomására jutott az illeto tanárnak, a ki erre tréfálva jegyezte meg, hogy az orvosnövendék gyáva. Ezt meghallotta a fiatal ember, fölbuzdult benne az amerikai vér és több társával elment a tanárhoz s kijelentvén neki, hogy ott provokálni fogja. A tanár igyekezett megbékíteni a fiatal embert, egyszersmind tudtára adta, hogy Ausztriában nem szoktak a tanárok tanítványaikkal parbját vívni. Az amerikai érte elment konzulához, de ez is oly nézetlen volt, mint a tanár és megmagyarázta a heves vérű fiatal embernek, hogy bármily fontosnak tartja is ügyet; Amerika azért meg sem üzenhet laborut Ausztria-Magyarországnak. A fiatal ember ezek után távozott.

KÜLÖNFÉLÉK.

Viozoz. A. — Egy Tua Terézia nevű művésznő szerepel most a népszínmű B. — Ha szép leány, akkor Mea Teréziának szeretném hívni.

Felekezet nélkül. Egy híres írő kihallgatáson van a pipánál. A szent atya hozzáférést, kérdezi: »Ön amerikai, — katólikus vagy protestáns?« — »Szent atyám!« — válaszol ez, — »sem az egyik, sem a másik, én újságíró vagyok.«

Kivágta magát. Egy hírneves színész Othello szerepében, kezére, — melyet nem akart befektetni, mint arczát — fekete kesztyűt húzott. Folyónásközben levette kesztyűjét s csak mikor a színpadra lépett, vette észre, hogy kiünt felejtette a ruhátárbán. A közönség persze nagyott nevetett, mikor meglátta Othellot fekete arczával és hosszún kezekkel, képzelhető, hogy mily zavarba jött a színész. — Mikor a ruhátárba visszatért, ötven forintot ígért a ruhátárosnak, ha az a harmadik fölvonásig egy pár hosszún kesztyűt teremt neki valonhonnan. A harmadik fölvonásban Othello megint hosszún kézzel jelenik meg, a közönség ismét harsány kacagással fogadja. Othello azonban egyszer csak lehuzza hosszún kesztyűit és a közönség megpillantja Othello fekete kezeit. E szellemes ötletet zajos tapssal jutalmazták.

Índiai kaland. »Képzelted a helyzetemet, feyvertelenül szemben a tigrissel. Tudod, hogyan menekültem tőle? Összehuztam magam s nyugodtan néztem rá.« — »Nos, és használt ez?« — »Ninden bizonynyal, a tigris nem is tett kísérletet, hogy megfájdjon.« — »Valóban föltöte különös! Es miként magyarázod meg azt magadnak?« — »Hm, mikor később gondolkoztam a dolog fölött, hajlandó voltam azt hinni, hogy tán azért nem ugrott rára, mert egy magas karcú pálmának a legfelső ágán guggoltam.«

A jogászok ellen. Ugy látszik, hogy nemcsak Magyarországon, de a külföld némely államában is panaszokdnak a jogi fakultások túltömöttsége ellen. Egy német éleczlap ugyanis a következő büntető javaslatot teszi: »Aki, ha önzetlen szándékból is, valamilyen kiskorút, könynyelműsége vagy tapasztalatlansága fölhasználásával, a jogtudományok tanulására rábir, két évi börtönnel büntetettik, s tartozik az elcsábított adósságait kifizetni. A kísérlet büntető.« Ilyen törvény nálunk is elkelve.

Amerikai reklám. Egy óhiói hírlap előfizetési felhívását a következő kijelentéssel fejezi be: »Lapunk kiadó hivatala számos gazdag övegyvel és leányval szerződést kötött, melynek értelmében ezek kötelezik magukat, hogy csak olyan férőhoz mennek nőül, a ki lapunknak egész éven előfizető.«

Jó tanács. Ha két ismertlen nővel találkozol valahol, szözlésd az ifjabbat »aszonyom«-nak, az idősebbet »kisaszonyomnak.« Amaz örülni fog, hogy aszonyomnak, ez boldog lesz, hogy még leányoknak nézik.

Két vő bizalmas beszélgetését közli a Gil Blas. Első: Nincs nagyobb halálom, mint ha a anyósomat két sétatlatnom. Második: Eü meg szeretem. Első: (dühösen) Nem értem, micsoda örömed telthetik benne. Második: (szeliden) Nagyon nagy. A legesebb köveken jártatom.

Pipálhatnák-e a városatyák tanácskozás közben? E kérdésre adnak feleletet az amerikai lapok egy esemény elbeszélésével, melyet Ohio állam Cleveland nevű városának tanácsstermében esett meg. Az elnök a városatyák egyikét rendre utasította, mert az ülés alatt pipált. Erre hosszú vita fejlődött ki. Az elnök a parlament hárszabályokra hivatkozott, melyek a pipálást az ülések alatt tiltották és nem helyén valonak mondják. Egy tanácsos erre azzal replikázott, hogy akkor tiltsak meg a tubakolást is. Egy másik meg kijelentette, hogy ha az angol parlamenti tagok föltett kalappal üheltnek a t. házban, akkor egy clevelandi városatyá is szájában tarthatja kedves szivarját. Egy harmadik pedig azt a megjegyzést kézkéztáta, hogy ő nem élvezetből, hanem a város javára pipált, mert neki pipálás közben támadnak legnagyobb szerű gondlatok. Végül szavazásra került a dolog, melynek eredménye az volt, hogy a városatyák ezental az ülések alatt is füstölhetnek, akár egy gozmozdony.

NOVELLA-TÁR.

Délibáb.

— Winteritz ímától. —

„Und alle schaut so grämlich trübe,
Und krausverwirrt und morsch und kalt
Und ware nicht das bische Liebe,
So gab es nirgends einen Halt.“
Heine.

Még ök maguk nem voltak tisztában az érzelmeiről, mely kibekleben fakadozni kezdett. Talán azért, mert mindketten övakodtak elemezni a zavart, melyet egymás közelében tapasztáltak, a feszült várakozást, mely lényükön előmött találkozásuk ideje előtt és a nyomasztó lehangoztog, mely mulhatlanul beállott, ha egymástól válniok kellett. Övakodtak mondtam, mert Flavia keze éppoly kevésbé volt szabad, a mily kevésbé szerette jegeyesét, kihez gyermekies hűségűből bilincselte magát.

Nem merte megkérdezni önmagától, miért szeret

a vizpartra menni, — mert félt, hogy a válasz az lesz: »Mert ott találok Olivért!« Hanem azért naponként összejöttek, vagy Lányi-eknál, kiknél Flavia atyja elhunytá óta élt, vagy kint az erdőben, hova Flavia gyakran elkísérte a kis Kamillát, a Lányi család egyetlen, féltett, beteg gyermekét, ki senkit sem szeretett Flavián kívül e világban. A kis leány beteg volt, nagyon beteg. Nem tudott szeretni; nem bírta becsülni szülőit. Hőgy vágyott öket tisztelhetni, nekik egész forró szívvel odaadhatni! De ha gyermei lelke elfordult tőlük! Oh! az nagyon borzasztó, mikor egy gyermek, a kinek lángoló, nagy szíve szeretetlen van tele — nem tud, nem bír e nagy szeretetből egy szikrácskát sem azoknak szentelni, kikhez egy szeretet forrón, híven ragaszkodik! Rozsább ez a pokolnál, a kárhozatnál! Es a kis lányt korán megveszítte ez a fájdalom. Még ki sem nyíltak és máris hervadt! Egy elasztott bimbó, egy eltiport, lefagyott csemete!

Flavia megvetette Lányiékát, de nem bírt távozni. Lekötötte Kamilla iránti szeretete, azután Olivér. De soha sem gondolkozott komolyan a felől, hogy mi lesz tulajdonképen e szorosabbá vált baráti viszonyból, mely őt Olivérhez fűzte?

Jegyeje néhány hó múlva visszatérhet küldetéséből — és hogyan fogadja majd?!

Mindez bár néha ködfátyolok alakjában el-elcsuhant képzeletében előtte, — de soha sem adott helyt kimerítő tünődésnek, hanem megelégedett egy heves mozdulattal, összevonta szemöldet, lehunyta szemeit s továntát a nyomasztó kép — ő ismét mosolygott s bizott a sorban.

Mindez jól volt így. Olivér nem volt követelő, megelégedett egy kérszorítással s nyugodtan tette meg mindennap a sétat, mely öket a »kakuköz«-ba vezette. Háram mentek mindig. Olivér bement értek — s ha falun tul voltak, Kamilla ábrándos melázása mertive bocsatokok egy fa árnyába — mig Flavia és Olivér tolytatják utjokat be egészen az erdő legsűrűbb részébe, hol ök is letelepedtek — egyik az egyik, másik a másik fa alatt. Beszélgettek ilyenkor mindenkiről és mindenről.

Eldalolták egymásnak kedvezet dalukaik és öntudatlan vagy tekintetlent néztek át egymásra. Egyik az egyik, másik a másik fa alól. Es ez olyan szép, olyan nyugodt, tiszta viszony volt. Talán örökre így maradt volna — s idövel, ha a völégény visszajön, talán Flavia készséggel követendi az oltárhoz; hiszen mi sem tartja vissza. Nem esett soha közte s Olivér közt egy szó, mely elárulta volna azt, mit maga sem tudott, mi talán soha meg nem fejtett talány maradt volna örökre.

De a végzet örül, ha a halandó terveit valóra döntheti. Hadd lássa a felfuvalkodott ember, hogy meg egyeb hitvány játékszerint, melyet kénye-kedve szerint üvegszerénybe, bársony-zollybe rakhat — vagy porrá zuzhat, orok kárhozatba dobhat. Es mily nyomorult eszközöket választ gyakran! A legalacsonyabb tárgy elég jó neki arra, hogy sziklavá tömörítse, melyben jellem, s erény fényes hajója végromlását találja!

Az a csinos szalmakalap, melyet Flavia előszere-ttel viselt, s mely finom, töjásdad arczát oly eszabítón árnyalá, lett az első képződmény, melyből az a vesztő-hozó szikla alakult.

Egy napon a legforróbb időben értek ismét a »kakukos« árnyas zoldjébe. Az uton szokatlanni élenek beszélgettek. Olivér egy parbjáról szözlött, melyben egy ifjut karddal döfött át egy másik, s ez a »masik«, kirol mindig harmadik személyben szölt, világosan hasonlított az elbeszélőhöz. Flavia egy nemét az idegenkedőnek vélte érezni — és önkénytelenül gyorsítá lépteit. Olivér még mindig beszél, halvány, finom metszű arca kigyó, keble magasan hullámozott, olyan szép volt, a milyennek Flavia még eddig nem látta. Talán most jutott tudatára, hogy ez a fiú veszélyes is lehetne rea nevé? Vagy mi lehetett az, a mi arczát lángpirral vonta be, keblét nyugalanni emelkedni készte, nem a sejtelen? nem a fénytlen?

Kamilla már kedvezet fája alatt ült — de ök még mindig mentek, siettek — hevesen vitázva a parbj elvei fölött. »Nem, nem!« szölt Flavia megálva — es a kicsiny lábaeska hevesen tappantott a lágy fűre — »az dörösgé! igen, még több enél, esztelen kárhozatba az istennek! Ha akaratlanul sértett valaki, az bocsanatot kérve nem alázta le magát — s ha készakarva tette, — ezérl is meg kell bocsátani.« A ki téged követ dob, dobát vissza kenyérrrel!« »Gyermekekészéd!«, szölt hevesen Olivér, »mit tud arról egy korlátolt laktörrel bő leány! Az élet nehezbe, mint az itthon, a konyha meliól lat-szik.« »Mindegy! Vannak szüloink, a kiknek mindennel tartozunk. S a ki a becsületért verekszik, az szentebb kötelesség ellen vét, midön magát megdondolatiannü odaveti a véletlen elébe — s megelégedezik arról, hogy szüleinek legkedvesebbjét, végső reményét zúzza szét!« Olivér hallgatott. Érezte, hogy e kunoly ajkáról az igazság ömlik, de érezte azt is, hogy a gyökereiben megromlott társadalommal szemben igazsággal harcolni nem lehet.

Ingerelve az ifju hallgatása által Flavia messze eldobá magától kalapját s fölhevülésében folytatta utját kísérőjével, kinek végre is igazott kedélye lecsöndesítésére lágy dal kelt ajkán.

Dal dalba folyt, — majd vig, kítőró kedvet, most ismét mely bútt, lelketelő vágat vert vissza az erdő vizshangja. És két forró köny ragyogott Flavia arczaín, a mint a fa alatt ülvé, hátrátámasztott fejét fölemelte s átémzett Oliveré, ki ott állt a fa törzsét átfogva karjaival és olyan busan, olyan föjött hangon dalolta: „Beh jó lenne fekete föld, a föld fekete göröngye!”

„Menjünk!” szolt most Flavia. „Kamillát ntm-e hetjük ki tovább az est hősenek. — Igen, de hol kalapja?” „Majd megtaláljuk.” „A ki legelebb meglátja, az kap egy csökött?” „Igen”, szolt oda sem figyelve Flavia. Ő most olyan aggasztó gondolatokkal tépelődött. Megfogadta, hogy többet ki sem jön az erdőre, hogy ezennel jegyesének gyakrabban, melegebben fog írni, szóval nyomta lelkét az, hogy Olivér ná szépnek találta. — „Megvám!” hangzott Olivér örömetlen kiáltása — és Flavia szétszórtságából fölébresztve ott látta maga előtt a kalappal kezében. Mosolyogva nyult utána, de az ajkain lebegő tréfás megjegyzés elhalt, a midőn Olivér vágó tekintetével találkozott s e szavak csengtek fülebe: a „csökött! előbb oda nem adom a kalapot!” — „Milyen csökött?” „Már elfeledte volna, a mit egy pár perc előtt igert?” S egy kiállhatatlan gunyos mosoly vonult el ajkán, mely mutatta, mily csekély véleménye a nők felől. „Ha ígértem, megadom. De valóban nem hallottam — s nem tudtam, mit ígérte.” „En pedig el vagyok tőkéve e szerencsés szórakozottságot kiaknázni.” „Csak ma ne!” kérte Flavia. „Ma nem teletem, mert olyan szenvedhetetlenül néz.” — „Bocsásson meg Flavia!” és ismét lelkesülten nézett a zavart leányra. — „a kit a fény oly sokszor csalt, az nehezen hisz a színtaranyak! De nyugodjék meg; én teljesen ismerem a különbséget, mely ön és a nők nagy része között létezik.” „Higgyen nekem Olivér, sokan vannak a jók, s a kik rosszak, azok az önök befolyásának köszönhetik.” „Ez elmes meintegetőzés! Jobb ügyvedel azt találhatnának nemének képviselői.” „Nem czélem prókatorát jatszani. Elég nekem, ha én tudom, hogy jobbak vagyunk a látszatnál. De ime, tevé hozzá, Kamilla sir!”

És Kamilla igazán sir. A közeledőket látva gyorsan letérle könyeit — és elejők futva egy kis csokrot nyújtott nekik. Nem volt benne egyéb százsorszépnel, melyhez néhány számócsa és „férihűség” vagy „pátypang” volt kötve. A sötét szemek megmondták, a mit a megvonagló ajkák nem tudtak kimondani, hogy nekik hozta s most vegyenek belőle!

Flavia kszedte mind a százsorszépnet, és mindjárt kalapjához tűzte. — A húság!

Olivér egytől-egyig elvette a számócsát, és menten megette. Még csak meg sem kínálta velök társnait. — Kamillának három szal „férihűség” marad a kezében. „Most megnézem, hogy miként tud szeretni?” szolt nevetve Olivérhez. Flavia hirtelen feleje fordult, Olivér közönyösen legyezte magát tiltatos zsebkedőjével. Kamilla ráfűtt a férihűségre — s nem maradt kezében a puszta száraknál egyéb. Olivér kacagott, — Flavia elhalványult, — Kamilla pedig a földre vetette magát és keserves sirásra fakadt! (Vége köv.)

Közzgazdaság.

Heti jelentés a budapesti gabonatórszédől.

Budapest nov. 10. 1882.

Steiner József és Társa termény-gabona és bizományi üzlet tulajdonosok jelentése.

A múlt heti csendes hangulat átszarmazott ezen hetre is, és nagyobb kímálat folytán egyes czikkék árban csökkentek. — Buza 25—30 krral olcsóbb. Mai árjegyzésünk: Tiszavidéki, pest-megyei és fehermegyei 78—79 k. 9.10—9.40, 70—80 k. 9.50—9.75, 80—82 k. 9.80—10.—. Bácskai 25, bacskaí 15, eszackmagyar 40—50, uszagos kímott fajok meg további 40—50 krral olcsóbban fizettetnek. Tavaszra 9.26. — Rozs változatlan. Eisersendü 7.40, közepes 7.10. — Arpa szilárd, változatlan. Takarmányára 6.20—6.60, egetni való 7.50—8.50, sorfozók 9.50—10.—. — Tengeri 6-aru szilg kerdezeve, 8 frtg. Új lánnya nov—decz. 5 frt. decz.— febr. 5.30, jun.—márcz. 5.40—5.50, kotekek máj—jun. 5.85. — Zab, jo áru, szilárd 5.50—6.45, minőség szerint. Tavaszra 6.30. Baa csendesb. Erdélyi 9.75—10.— törpe Gyöngyoson dunavideki 9.40—10.20, barna 8.50—8.—, tarka 7.50—7.70. — Káposztarepce 14.75—15.50. Kotekek 1883 aug.—sept. szilárd 13.25—13.50. Vadrepce keresett 7.25—7.75. — Kendermag 10.—10.75. Lenmag szilárd 12.25—12.75. — Köles 6.20—6.40. — Kaza szakostul 10.50—10.75. — Burgonya csendes. Kevert 1.60, közepes 1.80—1.90, olcsórendü 2.10. — Penzeleget 5 kamatra nyitunk ügyfeleinknek beraktározott árúkra és feladási vevényekre. Az elöleg minden városban felvehető hol pénzintezet létezik. Szakkölcsönjöt háromgyed krajczárt számítunk darabjából, hozzánk küldendő árúkhöz. Raktározási illetek havonként m. mészánként magánárban, és ez fel egész két kr., kozraktárainkban negy és fel kr. Kozraktári illetek átmeneti forgalomban egy kozraktomány után esztrák államvasút kozraktárbaín 5.25.— Fovárosi kozraktárakban 7.05.

NYILTMER.)*

Nyilatkozat.

Alolírott Bachrach Viktor zombori lakos, hígadgt megfontolás után belátván, hogy azon kifejezéseim és bánásmódom, melyet f. évi szeptember hó 20-án Hay Fanny helybeli szivarárúsnó üzletében, a nevezett nő irányában, többek előtt használtam, nemcsak az üzletkezelő, de a nő irányában is érzékenyen sértők voltak: azokat mint heveskedésbenben ejtetteket imittén ünneppélyesen visszavonom.

Zomborban, 1882. évi november hó 11-én.

Bachrach Viktor.

* E rovat alatt közeletkért felelősséget nem vállal a Szerk.

Felölös szerkesztő:
MÜLLER GYULA.

Kiadók és laptulajdonosok:

Nadasch, Muzsik és Partlios.

HIRDETÉSEK.

BORELADÁS.

Folyó évi November 28-án délelött 9 órakor árverés leend vagy 8000 liternyi

FINOM FEHÉR Ó-BOROKRA

Basa-utca Markovits Ferencz-féle házban.

A hordóstól együtt eladandó borok elárverezése, részletesen, egyes 10—12 akós hordónként is meg fog kísértetni.

Asztali borok

Darjézi, Magyarádi, Diószegi, Nesznyéyi, Budai, Szegszárdi, Villányi stb.

Pecsénye borok

Riesling, Bakator, Somlói, Szomorodui, Egri, Visontai, Ménési, Kádarka stb.

Aszú borok

Tokaji, Ruszti, Ménési, Egri, Muscat, Lunel stb. stb.

Bordeauxi borok

Médoc, St-Julien, Margaux, Cat. Larose, Cat. Lahte, Cat. Yquem stb. stb.

Spanyol borok

Sherry, Malaga, Madeira, Xeres, Port, Marsala, Reisco de Pirano, Lacrimae Christi stb. stb.

Francia pezsgők

Veuve Cliquot, L. Roederer, Heidsieck, Jules Mumm, Pommery & Greno, G. Gibert stb.

Különlegességek

Grof Karacsanyi Guido, Grof Károlyi Gyula, Báro Kemény Istvane, Albrecht foherczeg, Gönczy Pál Az erd. pincze-együt és más jeles termelők pinczeiből.

Külföldi likörök

Benedictini, Chartreuse, Fockink-féle likörös, Cherry, Brandy és Cordial, Allasch, Maraschino, Creme de Cacao et Vanille, Anisette, Curacao, Cafe stb.

Magyar pezsgők

Chateau Petheo, Kincsem, Gladiateur, Nemzeti, Carte blanche, Cremant Rose stb. stb.

Tea, Rum, Cognac, Tea sütemény, Szeremi szilvaszesz

stb. stb. kaphatók, valódiságerüti kezesség mellett

DETSINYI és RÓNAI borkereskedőknél

3-1

Budapesten, Dorottya-utca 14. sz.

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek. Részletes árjegyzékkel kívánatra bérmentve szolgálunk.

HIRDETMÉNY.

Van szerencsém a n. é. közönség szives tudomására adni, hogy f. hó 1-én

ZOMBORBAN

a „VADÁSZKÜRT” szállodát átvettem.

Hosszu évi szakszerű tapasztalataim folytán oda fogok törekedni, hogy üzletem minden kívánalomnak és kényelemnek megfeleljen.

A vendégszobákat uj butorok-, ágy-, ágyneműek- s szobasürgönnnyel rendeztem be. — Kávéházamat szintén ujjonnan átalakítottam, uj tekeasztalokat, fehér márványasztalokat állítottam fel.

Midőn semmi költséget nem kímélve a t. közönség szórakozására és kényelmére üzletemet berendezem, igen szépen kérem, engem új vállalatomban lehetőleg pártolni, és üzletemet minél tömegesebben b. látogatásával megtisztelni.

Zomborban, 1882. évi november havában.

Kiváló tisztelettel

Mihelits Márton.